

Στον αστερισμό της Διεθνούς Πτωχοτραπεζοκρατίας

Μετά από το Κραχ του 2008, οι κυβερνήσεις Αμερικής και Ευρώπης γρήγορα συνειδητοποίησαν μια σκληρή πραγματικότητα: οι τράπεζες χρωστούσαν η μία στην άλλη, και καμία τους δεν είχε την παραμικρή ελπίδα να πληρώσει τα χρέη της. Το ίδιο και η συντριπτική πλειοψηφία των ιδιωτών – είτε αυτοί ήταν πελάτες τραπεζών με στεγαστικά και πιστωτικές που μετετράπησαν σε βουνό μετά από μια απόλυση ή μείωση μισθών, είτε επιχειρήσεις που έχασαν την πελατεία τους ή που βρέθηκαν με ακάλυπτες επιταγές πελατών την ώρα που είχαν εκδώσει οι ίδιες μεταχρονολογημένες επιταγές σε προμηθευτές.

Οι κυβερνήσεις, σε αγαστή συνεργασία με τις Κεντρικές Τράπεζες, έσπευσαν να παράξουν περί τα 15 τρισεκατομμύρια δολάρια για να τα δώσουν ως επί το πλείστον στις τράπεζες (με διάφορους τρόπους και τερτίπια, π.χ. το Σχέδιο Summers-Geithner στις ΗΠΑ, τα τρία Μνημόνια της Ευρωζώνης κλπ), χρεώνοντάς τα ως νέο χρέος στους φορολογούμενους. Το αποτέλεσμα είναι αυτό που ξέρουμε: τράπεζες ζόμπι (που ενώ είναι χρεοκοπημένες έχουν, την ίδια στιγμή... κέρδη), υπερχρεωμένα κράτη που τελούν υπό ασφυκτική πίεση να αυξάνουν τους φόρους και να μειώνουν τις υπηρεσίες τους προς τους πολίτες, συστημική Κρίση παντού (και ιδίως στην πιο σαθρά δομημένη οικονομία του πλανήτη – την Ευρωζώνη).

Φανταστείτε την περίπτωση οι κυβερνήσεις, μετά το 2008, να είχαν αντιδράσει εντελώς διαφορετικά: τα 15 αυτά τρις δολάρια να τα φόρτωναν σε ελικόπτερα τα οποία θα πετούσαν χαμηλά πάνω από όλες τις πόλεις και τα χωριά και θα τα έριχναν ως μάνα εξ ουρανού στους πολίτες. Κι αν ήθελαν να είναι πιο «οικονόμοι», high tech και δίκαιοι, θα μπορούσαν να τα κάνουν ισόποσα εμβάσματα σε έναν λογαριασμό για κάθε πολίτη. Ή να τα μοιράσουν πιο συντεταγμένα μέσω των εφοριών.

Τι θα είχε συμβεί; Κάθε άνδρας, κάθε γυναίκα και κάθε παιδί θα είχαν εισπράξει από την μία στιγμή στην άλλη, από το Σαν Φρανσίσκο μέχρι την Καβάλα και από την Σκωτία μέχρι την Μάλτα, περί τα 15000 δολάρια. Μια οικογένεια με δύο παιδιά από την μία στιγμή στην άλλη θα λάμβαναν 60000 δολάρια! Τα χρήματα αυτά θα χρησιμοποιούντο εν μέρει για την αποπληρωμή των ατομικών, εταιρικών και τραπεζικών χρεών (πιστωτικές κάρτες, στεγαστικά) και τα υπόλοιπα θα κατέληγαν σε κάποιον τραπεζικό λογαριασμό (είτε ως αποταμίευση είτε, στην περίπτωση μιας καταναλωτικής αγοράς, ως κατάθεση στον λογαριασμό του πωλητή). Έτσι θα οφελούνταν τόσο οι τράπεζες (έμμεσα αυτή την φορά) όσο και τα κράτη (λίγω αυξημένων φορολογικών εσόδων). Η Συστημική Κρίση της Δύσης ολόκληρης θα είχε αποφευχθεί.

Το γεγονός ότι αυτή η σκέψη, η ιδέα, ηχεί «ανεφάρμοστη», «ουτοπική», «αιθεροβάμων», «ανόητη» δεν έχει να κάνει με κάποιο οικονομικό μειονέκτημά της. Από οικονομικής πλευράς, δεν είναι καθόλου προβληματικότερη από αυτό που τελικά έγινε. Τουναντίον, θα ήταν ευχής έργον να έχει εφαρμοστεί καθώς η

μεγαλύτερη διάχυση των χρημάτων στα φτωχότερα εισοδηματικά στρώματα θα εξασφάλιζε ότι το χρήμα αυτό θα «κινείται» (επειδή οι φτωχοί έχουν μεγαλύτερες ανάγκες που, με το που πιάνουν χρήμα στο χέρι, σπεύδουν να ικανοποιήσουν), αντί να λιμνάζει στους ψηφιακούς λογαριασμούς πτωχευμένων τραπεζών που δεν τολμάνε να δανείσουν κανένα, γνωρίζοντας ότι η κεφαλαιακή τους επάρκεια είναι μηδαμινή.

Ούτε τεχνικά αποτελεί πρόβλημα – θα μπορούσε να πάρει ακόμα και την μορφή αρνητικού φόρου με το πάτημα ενός κουμπιού στο TAXIS της κάθε χώρας. Στην ευρωζώνη μάλιστα κάτι τέτοιο δεν θα προσέκρουε καν στην Συνθήκη του Μάαστριχτ ή της Λισαβόνας, καθώς η ισόποση μοιρασιά ανά άτομο του τυπωμένου χρήματος (όσο και να σας φαίνεται παράξενο) δεν απαγορεύεται. Αυτό που απαγορεύεται είναι ο δανεισμός τους ενός κράτους από ένα άλλο ή η μεταφορά πλούτου από μία κυβέρνηση σε μία άλλη. Όμως, στην περίπτωση μας, όλοι οι πολίτες της κάθε χώρας θα ελάμβαναν το ίδιο ποσό χωρίς να υπάρξει *καμία* μεταφορά από τον έναν στον άλλο. Και για να προλάβω όσους μου πουν ότι κάτι τέτοιο θα ήταν πληθωριστικό, να θυμίσω ότι αυτό το χρήμα έτσι κι αλλιώς τυπώθηκε και μοιράστηκε. Απλά, μοιράστηκε στις πτωχευμένες τράπεζες. Γιατί θα ήταν περισσότερο πληθωριστικό αν μοιραζόταν στους πολίτες (ιδίως σε μια περίοδο υφεσιακή όπου κυβερνήσεις όπως της Γερμανίας αναγκάστηκαν π.χ. να πριμοδοτούν την αγορά αυτοκινήτων με τεράστια ποσά);

Το ότι ηχεί «περίεργη» ως ιδέα απλά αντανακλά την πλήρη υποταγή των κοινωνιών μας, και της ίδιας της συνείδησής μας, στην ατζέντα, στα συμφέροντα, στο σκεπτικό της χρηματοπιστωτικής ολιγαρχίας. Του νέου καθεστώτος υπό το οποίο ζούμε και το οποίο ονομάζω Πτωχοτραπεζοκρατία – δηλαδή ένα καθεστώς στο οποίο η μέγιστη εξουσία πηγαίνει στους τραπεζίτες που με τις μεγαλύτερες ζημιές.